

med en tilsyneladende altfor stor Bagklogskab, med et Angreb paa Thingets finansielle Politik ligeoverfor disse Skibsafgifter og andre lignende Afgifter. Det er jo ganske vist, at den Betragtning, som har ledet Folkethingets Flertal ved tidligere Behandlinger af denne Sag, har været den, at man nødvendig vilde vedtage et lille Stykke af en Reform, naar man derved maatte frygte for at opsætte Gjennemførelsen af en større. Under Thingets nye Ledelse, under de nye politiske Konstellationer har man jo imidlertid forladt denne Vej og har derimod ment, at ville forsøge sig ad en anden Vej, den nemlig at gennemføre smaa Stykker Reform, og jeg for mit Vedkommende skal ikke modsætte mig denne politiske Fremgangsmaade overfor Thingets store Flertal. Jeg vil kun ønske, at man ogsaa ved dette Exempel kan prøve, hvorvidt det vil være rigtigt i Fremtiden at fortsætte paa den Vej. Prøven maatte da bestaa i, om Vedtagelsen af et lille Stykke Reform som dette — det ærede Medlem vil indrømme mig, at det er et meget lille Stykke Reform — skulde enten fremme eller hæmme Gjennemførelsen af større Reform. Derfor det Første er Tilfældet, vil det være Bevis for, at Folkethingets nye Flertal har havt Ret i at slaa ind paa den Vej at gennemføre de smaa Stykker. Biser det sig derimod, at Vedtagelsen af saadan en lille Stump hæmmer Gjennemførelsen af andre Reform, vil det i mine Øine være et Vidnesbyrd om, at Folkethinget tidligere har set rigtigt, naar det har vægret sig ved at vedtage saadanne Smaastykker og derved kompromittere Gjennemførelsen af større Reform. Nu udtalte jeg, idet jeg anbefalede dette lille Lovforslags Vedtagelse, at det var under den Forudsætning, at Vedtagelsen heraf ikke skulde bidrage til at udsætte eller vanskeliggøre Gjennemførelsen af Skibsafgiftens mere eller mindre fuldstændige Ophævelse, men jeg indrømmer ganske vist, at efter de Udtalelser, vi nu have hørt af den høitærede Finantsminister, tyder det egentlig ikke paa, at den Vej, man er slaaet ind paa, er den rigtige; thi naar Ministeren nu gjør det til Betingelse for en Genoptagen af Forhandlingen om Skibsafgiften, at der dels tilveiebringes Bederlag for denne Ophævelse og dels gennemføres Gjenfribighed overfor udenlandske Magter, skønner jeg ikke rettere, end at vi ved Vedtagelsen af dette lille Lovforslag maa i Praxis sige Farvel til Gjennemførelsen af videregaaende Reform, og er det Tilfældet overfor den høitærede nuværende Finantsminister, anser jeg det

ikke for et Vidnesbyrd om, at den Vej, Folkethingets Flertal er slaaet ind paa, er den rigtige; men jeg vil naturligvis høre mig og se, hvad det Forsøg vil føre til, idet en saadan Erfaring vil ogsaa for mig kunne være veiledende med Hensyn til, hvorvidt man skal gaa videre ad denne Vej.

Thorup: Jeg veed ikke, hvorvidt dette Udtryk: at være bagklog passer paa mig i dette Tilfælde. Det ærede Medlem (Bosfen) vil erindre, at, fra Begyndelsen vi havde Skibsafgiften for her i Salen, spottede jeg Regjeringen, idet jeg troede, at der kunde gennemføres Noget i denne Sag. Derfor tror jeg ikke, at jeg kan kaldes bagklog. Men jeg først nu fremkommen med mine Indsigelser, kunde det ærede Medlem have havt Ret. Jeg skal ikke forfølge det ærede Medlem med Hensyn til vor tidligere Politikk, thi vel kunde en Diskussion derom maaske være meget interessant for Thingets Medlemmer, men jeg tror dog, den vilde være mindre heldig mellem os, der staa i Parti sammen. Det ærede Medlem og Thinget maa vide, at jeg tidt og ofte ikke har fulgt med i den Politikk, som det ærede Medlem tilligemed det ærede Medlem for Velle Amts 2den Valgkreds (Berg) har ført an. Det ligger klart for efter Rigsdagstidenden, og jeg vil derfor træstig henstille, hvem af os der har set feilt og hvem rigtig. Jeg gjør selvfølgelig ikke Fordring paa at være forklog, men jeg vil forsvare mig imod Udtrykket "bagklog". Det er muligt, at jeg kunde have Grund til at sige, at det ærede Medlem har været bagklog, men jeg vil naturligvis ikke anvende det overfor ham, uagtet han har anvendt det paa mig. Dermed skal jeg lade Sagen fare overfor det ærede Medlem. — Overfor den ærede Minister, der mente, at det var en tiltiende Forudsætning, at vi, der ville have Skibsafgiften helt eller delvis ophævet, ogsaa maatte være betænkte paa at give Erstatning derfor, skal jeg dog sige, at jeg, efter som vor finansielle Stilling er for Diebliffet, ikke ser nogen Grund til at fordrø Erstatning. Det vil jo ogsaa mindes, at en tidligere Finantsminister er gaaet til Nedsættelse om just ikke med det Halve, saa dog omtrent med det Halve, og desuagtet ikke fordrøede Erstatning, ja endog saa forelagde Forslag i det andet Thing, der, saavidt jeg veed, gik ud paa en Nedsættelse i Tolvaafgiften af 1,400,000 Kr. Nu skal jeg indrømme den høitærede Finantsminister, at vor finansielle Stilling, navnlig med Hensyn til de indirekte Afgifter, dengang var betydelig bedre end nu — det tror jeg ikke